

maade storartede, og der som Følge deraf kan ske overmaade store Misbrug, ere vore saa smaa og gjennemfigtige, at det ikke let kan tænkes, at endog saa blot nogenlunde tilsvarende Misbrug kunne finde Sted her, uden let at blive opdagede. Han siger, at Søfolkene staa omtrent udenfor Lovens Beskyttelse — denne Sætning staa i nogen Modsigelse til, hvad Kommissionen andetsteds siger, at England i Søfartslovgivningen er gaaet forud for alle andre Nationer. Men det tror jeg nok, at jeg tør sige, at det ikke er Tilfældet her, at Søfolk staa udenfor Lovens Beskyttelse. Han anfører, at en Matros kan fængsles uden Dommers Mellemkomst. Slikt kjende vi ikke hertilands. Der er ikke den Fare paa Færde. Han siger, at man ombord kan bruge al Koft; Slikt er ikke Tilfældet her. Vi have en Lov om, hvad Proviant der skal være, og det en Lov, som overholdes, og, saavidt jeg veed, er tilfredsstillende og yder Mandfabet tilstrækkelig Garanti. Utsaa, de engelske Forhold maa i mange Retninger have staaet langt tilbage for de danske Forhold. Hos os har man ikke havt Anledning til de Misbrug, som synes i England at have givet Anledning til Loven. Desuagtet gif man i England overmaade forsigtigt tilværks. Man nedsatte en Kommission, som skulde undersøge Forholdene, en Kommission, som blev nedfat, tror jeg, i 1873 eller saa omtrent og som afgav sin Betænkning i 1874, og denne Kommission, der var sammensat, saavidt man kan se, af særlig sagkyndige Mænd, som nærede en særdeles høj Interesse for Sagen, kom til det Resultat, at der ikke i England var Anledning til at gjøre væsentlig Mære, end der allerede dengang var flet. Der var nemlig dengang kommen to Bestemmelser i 1871 og 1873, som skulde afhjælpe de største Misbrug. Desuagtet kom, medens Kommissionen var nedfat og til Trods for Kommissionens Erklæring, Regjeringen med et Forslag, som gif endnu videre end det tidligere Forslag, og som altsaa kan siges at være gaaet imod Kommissionens Erklæring. Men Grunden til, at dette Forslag fremkom, maa formodentlig væsentlig søges i hele den politiske Stilling i England. Denne Sag var bleven brugt som en Partisag. Man stod ikke længere ganske uhibbet ligeoverfor den. Man var nødt til at foretage Noget, og det synes mig ikke engang taler til Fordel for den engelske Lovgivning, at man da gif væsentlig videre, end den sagkyndige Kommission, som Regjeringen selv havde nedfat, mente var rigtigt. Nu spørger jeg da, hvorledes er Forholdet her? Jeg har allerede fremhævet, at Ryskfarten ikke har givet Anledning til Misligheder. Giver den store Fart da Anledning til, at der skal tages alvorlige Forholdsregler? I den Retning fremhæver Kommissionen, at der er foregaaet saa og saa mange Forlis og forladt saa og saa mange Skibe. Man nævner Tal, som kunne synes Nogle at være store, Andre at være smaa.

Det beror paa, hvor mange Skibe der i det Hele er, men derom oplyser Kommissionen Intet. Jeg tror, at den Slags Tal egentlig flet Intet betyde. De betyde ikke engang Lidt. Med det Samme, at Kommissionen oplyser, at saa og saa mange Skibe ere forladte, saa og saa mange sunkne, siger Kommissionen, at den er ude af Stand til at oplyse Grunden til, at disse Ulykkestilfælde vare indtrufne. Man har ikke engang oplyst, om de Skibe, som ere forliste, have været Klaffificerede, og om det er Skibe, som maa anses for gode Skibe eller for usjdygtige Skibe. Man har ikke engang oplyst og maasse ikke kunnet oplyse, hvorvidt de have været belastede og om Ladningen kan siges at have havt nogen Ehyld i Ulykten, kort sagt, det maa indrømmes, at vi mangle alle mulige Oplysninger. Det maa formodentlig have været det, der har givet Kommissionen Anledning til at ønske en Lov om Undersøgelse af Søulykker. Det skal nu ikke negtes, at det synes mig at være et ganske naturligt Ønske hos Kommissionen, at den gennem en alvorlig Undersøgelse af Forholdene maatte komme til Klarhed i disse Forhold. Jeg beklager, at det ikke har stillet sig saaledes, at det har været Regjeringen muligt at forelægge det Forslag, som Kommissionen er kommen med; jeg taler ikke om Forslagets Realitet, men om at forelægge et Forslag i den Retning. Det forekommer i alt Fald mig, at det maatte være en nødvendig Forudsætning for den foreliggende Lov. Man maatte blive saa meget mere betænkelig ved dette Lovforslag, forekommer det mig, som, hvad jeg allerede har fremhævet, ingen anden Nation end England har taget Forholdsregler, der gaa i den Retning, som det her foreliggende Forslag gjør. Lydsland har allerede, forinden England tog Bestemmelse, havt Opmærksomheden henvendt paa denne Sag og har givet Love om Undersøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen; men hverken Norge, Sverrig, Rusland eller Holland, som ere de os nærmeste Stater, have givet lignende Love, endfjige da Love, som gaa i den Retning, som her foreslaas. Det er derfor, jeg har tilladt mig at fremhæve, at det forekommer mig tvivlsomt, om Tidspunktet er tilstrækkelig modent til, at denne Lov kan komme frem.

Jeg skal nu gjøre et Par Bemærkninger angaaende selve Lovudfættets Indhold. Det jeg jo altsaa har Betænkeligheder i det Hele taget ved Lovens Fremkomst og nærer Tvivl om, hvorvidt vi ere tilstrækkelig modne til at modtage denne Lov, skal jeg dog gjerne indrømme, at der er adskillige Ting, som uden Støde kunde foreskrives ved en saadan Lov, og Spørgsmaalet er jo altsaa snarere, om Regjeringen ikke er gaaet noget vel vidt, — hvis det, som sagt, overhovedet er nødvendigt at komme med denne Lov. Det, som Loven gaar ud paa, er først og fremmest at sætte en Straf for den, der enten lader eller forsøger